

XARXA

«Convertiu-vos, que el Regne és a prop»

*Ens costa poc de demanar-te, Senyor,
que «vingui a nosaltres el teu Regne».*

*El que ens costa es complir la condició
que tu poses perquè aquest Regne arribi:
ens costa «convertir-nos», com tu demanes.*

*Ens costa comprendre que per fer el Regne
no hi hagi més camí que el que tu has seguit:
fer el bé per tot arreu on passem,
posar la vida al servei d'un món més humà.*

*Condueix el nostre cor pels teus camins
fins que arribem al goig d'una vera conversió,
que ens faci veure el món i les persones
amb uns ulls diferents: amb la teva mirada.*

*Dóna'ns així el goig de ser deixebles teus
perquè amb fets concrets de la nostra vida
siguem capaços de fer sentir als desvalguts
l'anunci joiós de la teva Bona Nova.*

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu En aquell temps, Joan, que era a la presó, va sentir dir el que feia Crist, i va enviar els seus deixebles per preguntar-li: «¿Sou vós el qui ha de venir o

n'hem d'esperar un altre?» Jesús els va respondre: «Aneu a anunciar a Joan el que veieu i el que heu sentit dir: els cecs hi veuen, els invàlids caminen, els leprosos queden purs, els sords hi senten, els morts ressusciten, els desvalguts senten l'anunci de la Bona Nova i felix aquell que no quedarà decebut de mi». Mentre ells se n'anaven, Jesús es posà a parlar a la gent de Joan: «¿Què heu sortit a veure al desert? ¿Una canya sacsejada pel vent? Doncs, ¿què hi heu sortit a veure? ¿Un home vestit delicadament? Els qui porten vestits delicats viuen als palaus dels reis. Doncs, ¿què hi heu sortit a veure? ¿Un profeta? Sí, ho puc ben dir, i més que profeta: és aquell de qui diu

l'Esriptura: "Jo envio davant teu el meu missatger, perquè et prepari el camí". Us ho dic amb tota veritat: Entre tots els que les mares han portat al món no n'hi ha hagut cap de més gran que Joan Baptista; tanmateix el més petit al Regne del cel és més gran que ell». [Mt 11, 2-11]

Salm responsorial 145

R/. Senyor, veniu a salvar-nos.

El Senyor fa justícia als oprimits, / dóna pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos. **R.**

El Senyor dóna la vista als cecs, / el Senyor redreça els vençuts. / El Senyor estima els justos; / el Senyor guarda els forasters. **R.**

El Senyor manté les viudes i els orfes, / i capgira els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre, / és el teu Déu, Sió, per tots els segles. **R.**

L'EVANGELI PER A AVUI: Amor a la vida

Davant les diferents tendències destructives que es poden detectar a la societat contemporània (necrofilia), Erich Fromm ha fet una crida vigorosa a desenvolupar tot el que sigui amor a la vida (biofilia), si no volem caure en el que el cèlebre científic anomena «síndrome de decadència».

Sens dubte, hem d'estar molt atents a les diverses formes d'agressivitat, violència i destrucció que es generen a la societat moderna. Més d'un sociòleg parla d'autèntica cultura de la violència. Però hi ha altres maneres més subtils i, per això mateix, més eficaces de destruir el creixement i la vida de les persones.

La mecanització del treball, la massificació de l'estil de vida, la burocratització de la societat, la cosificació de les relacions, són altres factors que porten moltes persones a sentir-se no éssers vius, sinó peces d'un engranatge social.

Milions d'individus viuen avui a Occident unes vides còmodes, però monòtones, on la manca de sentit i de projecte pot ofegar tot creixement veritablement humà.

Aleshores, algunes persones acaben per perdre el contacte amb tot el que és viu. La seva vida s'omple de coses. Només semblen vibrar adquirint nous articles. Funcionen segons el programa que els dicta la societat.

D'altres cerquen tota mena d'estímuls. Necessiten treballar, produir, agitar-se o divertir-se. Han d'experimentar noves emocions. Una cosa excitant que els permeti sentir-se encara viues.

Si alguna cosa caracteritza la personalitat de Jesús és el seu amor apassionat a la vida, la seva biofilia. Els relats evangèlics el presenten lluitant contra tot allò que bloqueja la vida, la mutila o empetiteix. Sempre atent al que pot fer créixer les persones. Sempre semblant vida, salut, sentit.

Ell mateix ens traça la seva tasca amb expressions preses d'Isaïes: «Els cecs hi veuen, els coixos caminen, els leprosos queden purs, els sords hi senten, els morts ressusciten, els pobres reben l'anunci la Bona Notícia. I feliç aquell qui no em rebutjarà!».

Feliços en veritat els qui descobreixen que ser creient no és odiar la vida, sinó estimar-la, no és bloquejar o mutilar el nostre ésser, sinó obrir-lo a les seves millors possibilitats. Moltes persones abandonen avui la fe en Jesucrist abans d'haver experimentat la veritat d'aquestes paraules seves: «Jo he vingut perquè els homes tinguin vida, i en tinguin a desdir» (Joan 10,10). [J. A. Pagola]

6. El camí és la sinodalitat

Aquests setmanes passades hem intentat d'explicar quin conjunt de factors ens han portat històricament al fet que l'Església fos considerada —en la pràctica— com a cosa d'uns quants (els clergues) i no del conjunt de Poble de Déu, o de l'assemblea dels batejats que volen seguir el camí de Jesús. Recordem que un dels grans problemes de l'Església en el passat ha estat el baptisme sistemàtic i indiscriminat dels infants nascuts en un país «cristià», però que era un baptisme no motivat per la fe dels pares, sinó per la tradició o rutina familiar: hi havia baptisme però no hi havia fe.

Això donava com a resultat allò mateix de què s'havien queixat els primers cristians quan l'Església va ser reconeguda com a oficial en l'imperi romà: «*Molts batejats i pocs convertits!*» Enmig d'una Església pràcticament tan extensa com la societat, en què predominava la devoció individual (o devocions particulars) i no comunitària, els clergues —que sovint eren els únics que tenien algun estudi— feien i desfeien al seu albir. Però el Concili Vaticà II, va dir que prou, que això no podia continuar així, perquè de cap manera no podia ser així.

I el concili va posar les bases d'una manera nova de veure les coses. No és va inventar res, sinó que, senzillament, va subratllar aspectes molt importants que fins aleshores no es tenien en compte. Per exemple, ens va dir 1) que l'Església no és una jerarquia amb cristians a les seves ordres, sinó que és tot un Poble de Déu que aplega tots els batejats que creuen en Jesucrist el Senyor, i 2) que a tots els batejats (tots i totes, sense excepció!) els ha estat donat un sacerdocí comú, bàsic, que com ens recorda una pregària eucarística, «ens ha fet dignes de servir-lo a la seva presència...»

En les setmanes que portem explicant aquests canvis a l'Església, hem dit de diverses maneres que aquestes últimes dècades estem passant d'una incorporació a l'Església rutinària i massiva a una de voluntària. Efectivament, la clau de volta de la «nova» Església rau en la **voluntat** de seguir el Senyor, i per tant en la **voluntat** de formar part del Poble de Déu. No es tracta de batejats que s'estan a l'Església perquè algú els hi va posar de petits i no s'han preocupat ni d'entrar-hi de cor ni de sortir-ne d'una vegada. Es tracta de cristians que volen fer part de l'Església. I aquest punt és clau. Per què?

La diferència que hi ha entre un 'agregat' o conjunt casual de persones i una 'comunitat', és la voluntat de formar-ne part: «Hi ha comunitat **només i quan** es **vol fer** comunitat». I l'Església —no ho oblidem— és una comunitat: El Senyor en ofereix la possibilitat d'entrar a formar part del seu Poble, i nosaltres li diem que sí.

Per això, per aquesta voluntat de formar-ne part, els cristians que comencen a formar la nova església, més petita, que s'està obrint pas, ho tindran més difícil per repetir la vella actitud del «*ja s'ho faran!*» o «*el que digui el rector!*» que tan sovint ha marcat l'Església en el passat més recent.

Una Església més petita, amb comunitats més reduïdes en què tothom es coneix pel seu nom, facilita el fet de veure l'Església com una cosa de tots, i que l'Església som tots: és el primer pas pràctic en el camí de la sinodalitat. El segon, que ve a continuació, és mot fàcil errar-lo: no és que tothom tingui dret a dir la seva, el meu dret a parlar, sinó que tothom té la **necessitat i deure d'escoltar** l'altre que parla. [P. C.-M.]

Aquesta setmana ...

Diumenge, 11	TERCER DIUMENGE D'ADVENT
Dilluns, 12	20:30 Pregar la Paraula al CM
Dimarts, 13	13.00 - Reunió arxiprestal de preveres 19:00 - Ioga, Harmonització Vital a ST 20.30 - Consell interparroquial a ST
Dimecres, 14	09:00 - 12:30 L'ASSISTENTA SOCIAL Arxiprestal amb CITA PREVIA: 933 44 16 50 19:00 - Ioga, Harmonització Vital a ST 20:30 - Celebració del perdó al Cor de Maria
Dijous, 15	19:00 Missa vespertina a Sant Tomàs 20:00 - Celebració del perdó a Sant Tomàs
Dissabte, 17	Recés Inter parroquial d'Advent a Sant Tomàs (en acabar la missa de 11:00)
Diumenge, 18	12:15 A Sant Tomàs (acabada la missa de les 11.30) la coral Veus Clares oferirà el Concert de Nadal .
Cap de setmana	Dies 17 i 18: SORTIDA DE NADAL - Esplai Estel a Conreria

L'advent: Pacència i esperança

«Recordo un matí en què vaig descobrir un capoll en l'escorça d'un arbre en el precís moment que la papallona el trencava i es disposava a sortir. Vaig esperar una llarga estona, però trigava massa, i jo tenia pressa. Nervios, em vaig inclinar i em vaig posar a donar-li escalf amb el meu alè. Li vaig donar escalf, impacient, i el miracle va començar a operar-se davant meu a un ritme més ràpid de l'estimat per la naturalesa. El capoll es va obrir, la papallona va sortir arrossegant-se, i mai oblidaré l'horror que vaig experimentar: les seves ales encara no estaven obertes, i tot el seu cosset tremolava mentre s'esforçava per desplegar-les. Inclinat, jo l'ajudava amb el meu alè. En va. Era necessària una pacient maduració, i el desplegament de les ales havia d'haver-se fet lentament al sol, però ja era massa tard. El meu alè havia obligat a la papallona a mostrar-se, tota contreta, abans d'hora. Es va agitar desesperadament i, uns segons després va morir en el palmell de la meva mà.

»Crec que aquell petit cadàver és el pes més gran sobre la meva consciència. Perquè, avui ho comprenc perfectament, és un pecat mortal forçar les grans lleis de la naturalesa. No les hem d'apressar ni ens hem d'impacientar, sinó seguir amb confiança el ritme etern.» (NIKOS KATZANTZAKIS: *Zorba, el grec*)

Parròquia del Cor de Maria: P. Claret, 45-47 - 08025 / Tel. 93 458 60 76)

Parròquia de Sant Tomàs d'Aquino: Despatx: Passatge Alió 8 / Tel. 93 457 06 81

Comunitat dels Claretians: 93 476 68 34. // **Mòbil parroquial:** 609 23 47 67